

Яко аще бы не закон твой поучение мое был,
тогда убо погибл бых во смиреннии моем.

Світить місяць у віконце,
Та в очах темніє!
Сяє в небі ясне сонце,
Та серця не гріє!
Коли б швидше вже отая
Звіздочка засяла,
От тогді б то болісь злая
Камнем з серця спала!
Та де ж вона забарилась,
Де ж вона блукає?
Може, в шинку похмелилась
Та й там спочиває?
Та вже ж нехай хоч похмільну
Та везуть швиденько,-
Утнемо ж ми їй весільну,
Приймемо гарненько!
Ой давно б вона, небога,
В Харкові блищала:
Так от, — залізна дорога
Усе попсувала!
Настроїли сучі німці
Возів з чавунами:
Сидиш собі на ослінці,
А тут... Госпідь з нами!
Без волів і без коняки
Колеса махають,
Бо не хто ж — самі чортяки
Ридван попихають!

А зустрівсь з другим обозом,-
Утнуть тобі маку:

Змелють всього з твоїм возом

На шпанську кабаку!

12 янвря 1852 г., Харьков